బహుముఖాల అద్దం

మునిమాణిక్యం నరసింహారావు, బి.ఏ., ఎల్.టి.

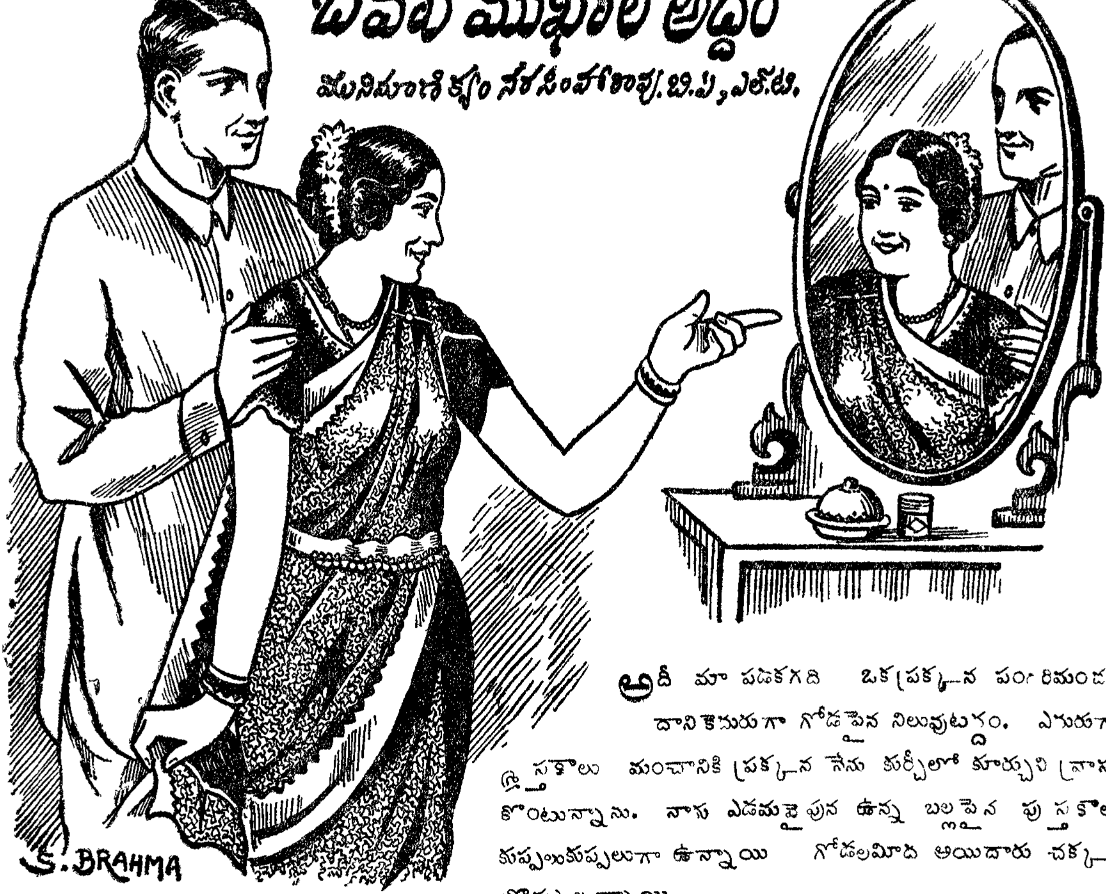

అదీ మా పడకగది ఒకప్రక్కన పందిరిమంచం దానికెదురుగా గోడపైన నిలువుటద్దం. ఎదురుగా పుస్తకాలు మంచానికి ప్రక్కన నేను కుర్చీలో కూర్చుని వ్రాసుకొంటున్నాను. నాకు ఎడమవైపున ఉన్న బల్లపైన పుస్తకాలు కుప్పలుకుప్పలుగా ఉన్నాయి గోడలమీద అయిదారు చక్కని బొమ్మలున్నాయి.

గడియారంలో అప్పటికప్పుడే తొమ్మిదైంది ఆ బల్ల మీద నున్న కాంపోజిషన్ పుస్తకాలన్నీ ఎప్పుడు దిద్దుతానా అని దిగులేసింది అవన్నీ దిద్దేసి మర్నాడు పిల్లలకు ఇచ్చివేయాలె పట్టుదలతో కూర్చుని ఒక్కొక్క పుస్తకమే దిద్దటం ప్రారంభించినాను సంవత్సరం పొడుగునా ఇట్లా దిద్దినా మొదటిరోజున ఏంతప్పులో చివరరోజునా సరిగ్గా అవే తప్పులు మరి ఈ కృషిఅంతా ఎందుకో మా అధికారులకే తెలియాలె వివిధములైన మొక్కలు పెరిగే కొండలు వైద్యులకు మందులు చేయటానికి మిక్కిలి ఉపయోగం అనేవాక్యం దిద్దటం ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తూ ఉండగా వచ్చింది కాంతం

వచ్చిందన్నమాటేకాని నాగోలలో నేనున్నాను. కుర్రవాడి ఉద్దేశం మొక్కలు మందులు చేయటానికి ఉపయోగపడతాయని కాని కొండలను మందులు చేస్తారని కాదు ఇట్లాగే అవకతవకగా వ్రాస్తుంటారు కుర్రకుంకలు వాటిని సరిచేయటంలో మా ప్రాణాలు హరించుకుపోతుంటవి. గొడవల్లో పడుండి వాక్యాన్ని కొద్ది మార్పుతో పూర్తిగా అర్థంవచ్చేలాగున ఎట్లా మారుద్దామా అని ఆలోచిస్తూ, ఆవిడ రావటాన్ని కళ్లతో చూచాను...

......కాంతం వచ్చింది సన్న గోరంచు పొందూరు చీర కట్టుకొని వయొలా క్రీం బాడీస్ వేసుకొన్నది బర్మాముడి దానిపైన అర్థచంద్రాకారంగా పూలు.

వచ్చి అద్దానికి ఎదురుగా నిలబడి గాజులూ పమిటా సవరించుకొని ముంగురులు దిద్దుకోటం నేను చూస్తునే ఉన్నా కళ్లతో, కాని మనస్సుమాత్రం వాక్యరచనలో లగ్నం అయి ఉంది.

నావంక చూచి కాంతం నవ్వింది...... నేను తలొంచుకొని వ్రాసుకొంటున్నాను. తర్వాత ఆవిడ అక్కడే నిల్చొని కుచ్చెళ్లు విదిలించటం నాకు వినిపించింది. నేను తలెత్తి చూడలేదు. పౌడరుకాయితాలు ముఖానికి అద్దుకొని అద్దంలో చూచుకొంటున్నది కాంతం. నేను ఇవన్నీ కనిపెడుతున్నా. తలెత్తకుండా వ్రాసుకుంటూ ఉండటం మూలాన ఆవిడ "కొత్తదుప్పటి వేశారే పక్కపైన" అన్నది పరుపువంక చూస్తూ చిరునవ్వుతో. నేను కలం పుల్ల పళ్లతో కొరుకుతూ, "అవును" అన్నట్లు తలకాయ ఊపాను.

కాంతం మళ్లీ అద్దం చూచుకొని తిలకం దిద్దుకొన్నది. వడ్డాణం తీసి గజ్జలు గలగల లాడించి కటిస్థానందగ్గర కుచ్చెళ్లు సద్దుకొని వడ్డాణం పెట్టుకొని,

"ఏమిటి వ్రాస్తున్నారు" అన్నది.

"ఏముంది? బడిపంతులుచేసే మహాకార్యా లేమున్నయి? కాంపోజిషన్ పుస్తకాలు దిద్దుకోటం, అమృతాంజనం రాచుకోటం" అన్నాను విసుగ్గా.

కాంతం పకాపకా నవ్వింది. అయితేనేం నామట్టుకు నేను స్పెల్లింగుతప్పులు దిద్దుతున్నాను. ఫీల్డు స్పెల్లింగు Field ఆ లేక Feild ఆ అని సందేహం తోచి డిక్షనరీ చూస్తున్నాను. ఇంతలో పసిపిల్ల మెసిలి దగ్గింది.

"లేస్తుందికామాలు, ఇప్పుడే నిద్రపుచ్చి వచ్చా" అన్నది ఆవిడ.

నా కామాటలు వినిపించినా, నేనేం మాట్లాడలేదు. ఇంతలో కాంతం మేడ దిగి, వీధితలుపు గభీలుమని వేసి వచ్చి పట్టెమంచందగ్గర నుంచుని పెద్దగా ఆవలించింది. పడుకొంటుందికామాలు అనుకొన్నాను. కాని ఆమె పడుకోక ఆరోజున చేసిన జిలేబీ వెండిపళ్లెంలో పెట్టుకొని వచ్చి "తినండి" అని బల్లమీదపెట్టి వెండి గుండు చెంబుతో మంచినీళ్లుపెట్టి నావంక చూచి,

"తినరేం" అన్నది.

"అక్కడ పెట్టు" అన్నాను నేను,

కాంతం మళ్లీ అద్దందగ్గరకు పోయి ఇంకోసారి సద్దుకొని,

"నాబ్రోచ్ చూశారా" అన్నది.

"అబ్బ! ఏమిటి నీ ప్రశ్నలూ, నీపూసూ, నీ బ్రోచ్ సంగతి నాకెందుకూ? నన్ను రాసుకోనీ" అన్నాను.

"అహ; ఎందుకండీ అంత విసుగూ? మీరాతకు నేనేం అడ్డం వచ్చాను. నాబ్రోచ్ ఎక్కడైనా చూశారేమోనని అడిగాను." అని అంటూ నవ్వింది. నవ్వితే నవ్విందని నేను మళ్లీ పుస్తకం తీసుకొని తప్పులు చూస్తుంటే, కాంతం అక్కడే నుంచుని బ్రోచ్ పమిటకు పెట్టుకొంది.

అప్పటికి నేను దిద్దవలసిన పుస్తకాలు ఇంకా ఇరవై ఉన్నాయి బల్లమీద. ఒక్కొక్కటే తదేకదీక్షతో దిద్దేస్తున్నాను. కాంతం గడియారంవంక చూచి "అబ్బ పదైంది. పడుకోవాలె ఒక్క గడియైనా నిద్రపోతాను. పన్నెండు కొట్టేటప్పటికల్లా రకీమని లేస్తుంది పసిముండ, ఎవరో కొట్టిపెట్టినట్లు" అని స్వగతంకామాలు ప్రకాశంగా అన్నది. "ఎవరు పడుకోవద్దన్నారు" అన్నాను నేను ఆ మాటలు విని కాంతం నావంక ఏదో వింతగా చూస్తున్నా నేను గమనించక పురపాలక సభాధ్యక్షుడు చేసేపనులను గురించి వ్రాస్తూ కుర్రాడు "ఈయన ఆరోగ్యవారములో ఉత్సవములు జరుపును పందులను కుక్కలను చంపించును. వోట్లకోసం తిరుగును" అని వ్రాయటం చూచి వీడి దుంపతెగ. ఇవేనా ఆయన విధులని వ్రాయాలసినవి అని అనుకొని, అంతా కొట్టేద్దామా, లేకపోతే విషయాన్ని గురించి చూడక వాక్యరచనలో ఉండే తప్పులుమాత్రమే దిద్దుదామా అని ఆలోచిస్తూ ఉండంగానె కాంతం నా వెనకాలకొచ్చి, "ఇందాక మీరు తెచ్చిన గులాబిపువ్వు ఎక్కడ పెట్టారు" అన్నది.

"అదేం, నీముందు బల్లమీద పళ్లెంలో కనపడటంలా" అన్నాను నేను ఆర్చుకుపోయిన గొంతుకతో.

ఎదురుగా ఉన్న బల్లపై నున్న పువ్వును తీసుకొంటానికి ఆవిడ నాచుట్టూ తిరిగిపోయింది, అప్పుడే చాకలి పుడత

విప్పి కట్టడంమూలాన, చీర, గంజిబిగువున ఉండి నడుస్తుంటే రవరవశబ్దం అయింది. ఆవిడ తలకు రాచుకొన్న నూనె సంబంధమైన సువాసన నన్నూ, నా కొంపోజిషన్ పుస్తకాలనూ ముట్టడేసింది.

శత్రువులు ముట్టడివేసినా, సాధ్యమైనంత వరకు లొంగకపోవటం ధీరలక్షణంగదా అని అనుకొంటూ ఉండంగానే ఆ ఇరవై పుస్తకాలు నావంక చూచినవి. ఆ ఇరవై ఒక్కమారు! విధి నెరవేర్చాలన్నమాటలు చెవులో రహస్యంగా వినిపించినాయి.

౨

ఇంకా పదిహేనుపుస్తకాలున్నవి. తలఎత్తి చూద్దును గదా, కాంతం ఇంకా అద్దంముందే నుంచుని, తన సౌందర్యాన్ని చూచుకొని మురిసిపోతున్నది. నేనూ నవ్వుకొన్నాను.

"ఎందుకు నవ్వారు"

"ఊరికేనే"

"చెబుదురూ"

"ఏముంది చెబటానికీ, ఊరికేనే నవ్వాను" అని కలం విదిలించాను.

"అబ్బ! చెప్పరూ, ఎందుకు నవ్వారు."

"..........."

"అదుగో, మళ్లీ నవ్వుతున్నారు... చెప్పరూ... అంత నవ్వు ఊరికేనే వస్తుందా?"

"చెపటంలా-ఎందుకూ లేదూ, నవ్వొచ్చింది నవ్వాను."

"..........."

"అబ్బ, ఎందుకమ్మా అంత నవ్వు?"

"ఏంజెప్పేది? ఏంకారణం లేదు."

"అట్లా కాదు, చెప్పాలె?"

"ఊరికేనే..... "

"ఊ... అల్లాగేం? చెప్పాల... ఊ... తప్పదు..."

"వదులు, కలం వదిలేశెయ్యి"

"వదిలా, చెప్పండిమరి"

"నీ తలలో......"

"ఆ, తలలో ఏమిటి?. "

"గులాబిపువ్వు..."

"అబ్బ, ఏమిటా విరగబడి నవ్వటం! తలలో గులాబిపువ్వుఉంటె అట్లా నవ్వొస్తుందా?"

"మరేంజెప్పేది, గులాబిపువ్వునుచూస్తే నవ్వొచ్చింది."

"ఆ, అల్లాగేం, చాల్లెండి గడుసుదనం, అసలు ఏమిటో ఉంది" అని అంటూ అద్దంలో చూచుకొని చెంపలు దిద్దుకొంది

"నిజంగా, కాంతం, ఆ గులాబిపువ్వును జూస్తే నవ్వొచ్చింది."

"చాల్లెండి మీ కవిత్వం. చెప్పకపోతే మిమ్మల్ని వ్రాసుకోనివ్వను."

"కలం వదులు. ఇదిగో ఈ పుస్తకాలు దిద్దిందాకా ఉండు చెబుతాను"

"అబ్బా! ఇప్పుడు చెప్పాలిసిందే"

"నీకు కోపంరాదుగదా!"

"కోపంలేదు, తాపంలేదు, చెప్పండి"

"మరీ... గులాబీ... పువ్వా..."

"అబ్బబ్బ, ఏమిటండీ ఆ విరగబడినవ్వటం. దేనికైనా కారణం ఉండాలె!"

"కారణం లేకేం, బ్రహ్మాండమైన కారణం ఉంది"

"చెప్పండిమరి!"

"నీతలలో, ఆ నల్లటివెంట్రుకల మధ్యా. ."

"గులాబిపువ్వుంది. అదేకాదు మీరంటం"

"కాదు."

"ఏమిటి మరి"

'ఆ నల్లటితుమ్మెద రెక్కలవంటి మృదువై నున్ననైనటువంటి. ...."

"అబ్బబ్బ, ఏమింటండీగోల, తెలుగులో చెప్పండి."

"నల్లమేఘాలలో మెరుపు మెరుస్తున్నది."

"ఇస్సా, మీ కవిత్వం నాకర్థంగాదు."

"చెప్పేస్తాను ఉండు. నీతలలో ఒక తెల్లవెంట్రుక మెరుస్తున్నది'—"

"ఓయబ్బ! ఈమాత్రానికేనా ఇంతనవ్వూ. ఏదీ, తీసేద్దామంటే కనిపించటంలేదే! పోనీయండి నాకేంతక్కువ!"

"తక్కువ అని కాదు. వృద్ధాప్యం తొంగిచూస్తున్నది."

"అవునవును, కవిత్వంలో చెప్పాలిసొస్తే అంతే.. చాల్లెండి, మీకవిత్వమూ మీరూనూ"

"ఉండు, నేను వ్రాసుకోవాలె"

3

ఇంకా పద్నాలుగు పుస్తకాలున్నవి. కాంతంమట్టుకు అద్దంముందు నుంచొని మళ్లీ ఇంకోసారి కుచ్చెళ్లు సర్దుకొని పమిట సవరించుకొంటున్నది. నేను ఒకసారి పుస్తకాలవంక, మరోసారి, కాంతంవంకా చూచి తలొంచుకొని దిద్దటం సాగించాను. కాంతం అల్లాగే నిలబడి అద్దంలో చూచుకొంటున్నది చెక్కిళ్లు చిక్కనా గులాబి రంగులో మెరుస్తున్నవి చెంపలపైని జుట్టు కొద్దిగా జారింది తలలో నాలుగైదు వెంట్రుకలు నల్లటి ఆకాశంలో కనబడే మెరుపు తీగల్లాగ మెరుస్తున్నవి. తెల్లటిచీర, బ్రోచీ గులాబిపువ్వు మనోహరంగా ఉన్నవి... సరే.. ... పద్నాలుగు పుస్తకాలు అరగంటలో దిద్దుదామనుకొన్నాను. ఇంతలో కాంతం,

"ఏమండోయి" అన్నది అద్దంముందు నిలబడిఉండే.

"ఏమిటి?"

"ఇదేమిటి!" అన్నది కంపిస్తున్న గొంతుకతో

"ఏమొచ్చింది?"

"ఇల్లా ఒకమాటొచ్చి అద్దంలో చూడండి!"

"అద్దంలో నీకేం కనబడుతున్నది?"

"మీరు చూడండి తెలుస్తుంది."

"ఏమిటి చూసేది...అద్దంలో ముఖం కనబడుతుంది. నీముఖం నాకేం కొత్తది కాదు."

"అదిగాదండీ, చూడండి ఏదో. . తమాషాగానే ఉంది ఇందాకటినుంచీ లేదా ఇప్పుడిల్లా కనపడటం ఏమిటి!

"ఎల్లా కనపడుతున్నదీ? . ఊరికే ఏదో పెడతావు ...నాటకం! నావ్రాతకు వచ్చింది ఇంతకూ?" అని తలెత్తి చూద్దునుగదా కాంతం వింతగా చూస్తున్నది అద్దంవంక. అటుజరిగి ఇటుజరిగి ఏమిటో పరీక్షిస్తున్నది నేను ఎర్రసిరా కలం బల్లమీద పెట్టి,

"ఏమిటి అదీ! అన్నాను"

"ఏమిటోనండీ రెండుముఖాలు కనిపిస్తున్నాయి"

"రెండుముఖాలా?"

"అవును రెండుముఖాలు!"

"నిజంగా?"

"మీరు వచ్చి చూడండి నామాట అబద్ధమైతే" అన్నది.

సరే, ఏమిటో సంగతి చూద్దామని లేచి వెళ్లి అద్దం ముందు నిలబడ్డాను కాంతం, "చూడండి నామాట అబద్ధమైతే" అని నాకు చెప్పుతూ బల్లదగ్గర కెళ్లింది. నేను అద్దంముందు నిలబడి చూశాను ఏం విచిత్రం కనబడలేదు. చోటు మార్చి అటూ ఇటూ జరిగి నుంచొని, ముందుకెళ్లి వెనక్కెళ్లి అన్నివిధాల చూశాను ఎక్కడా నాకు ముఖాలు కనిపించలేదు ఇంతలో కాంతం బల్లదగ్గర జేరి పుస్తకాలు బొత్తిగా పెట్టేసి, కలం స్టాండులోపెట్టి, సిరాబుడ్డిపైన మూత పెడుతున్నది నేను చూసేసరికి

"ఊఁ, తెలిసిందిలే వెళ్లు."

"ఏమిటి తెలియటం, కనపడలా రెండుముఖాలూ?"

"ఊహు, కనుపించలేదు. నాముఖమే నాకు కనిపించింది"

"అచ్చంగా ఒక్కమొగమే! బాగా చూడండీ"

"చాల్లే, చాలించు నాటకం"

అని విసుగ్గా అని మళ్లీ కుర్చీలో కూలబడి పుస్తకం తీసి తప్పులు దిద్దటం సాగించాను.

౪

"ఏమిటండీ...మీకు కనబడకపోవటం నాకళ్లకేమైనా——ఏదీ చూడనీయండి మళ్లీ" అంటూ కాంతం అద్దం ముందుకు పోయి నిలుచున్నది.

"అదేమిటండీ, రెండుముఖాలూనూ, విడివిడిగా కనబడుతూ ఉంటేనే," అని కాంతం తెల్లపోయి చూడ్డం చూశాను నేను. ఆముఖ కవళికలు ఆ ముంగురుల చలనం ఆవీ, నిజం చెప్పేమనిషి కున్నట్లే ఉన్నవి. భయం ఆమె కళ్లలోనుంచి తొంగిచూస్తున్నది. నేనూ కొంచెం భయపడ్డాను. తన నీడను చూచి భయపడటం, తననీడలో రెండు ముఖాలు కనబడటం ఏదో చెడ్డలక్షణం అని చిన్నప్పుడెక్కడో చదివిన జ్ఞాపకం. అందుకని నాకూ కొంచెం భయంవేసి,

"ఏమిటి నిజంగా రెండుముఖాలు బాగా కనిపిస్తుందా?"

"ఇక్కడ నుంచుని చూడండి మీరు. నామాటలు అబద్ధం అయితే అవిగో, ముఖాలు—ఒకటీ—రెండూ—విడివిడిగా కనుపిస్తూ ఉంటేనే" అన్నది.

నాకు ఏవో పిచ్చిఊహలు పోయినవి ఒకక్షణంలో. ఇదేమైనా నిజంగా చెడ్డలక్షణమా, లేకపోతే అద్దంలో ఏమైనా చెడ్డ స్పిరిట్స్ దూరి ఇల్లా అల్లరిపెడుతున్నాయా? అనిపించింది. అప్రయత్నంగా లేచి వెళ్లి అద్దం ముందు కొంతం వెనకాలె నుంచున్నాను.

చూశారా రెండుముఖాలు. నామాట అబద్ధం అంటిరే! నాకు భయమేస్తున్నదండీ, అంటూ కాంతం వెనక్కు జరిగింది నాకు దగ్గరసాగా.

అహా! రెండుముఖాలు ఏవీ అని నేను ఒకఅడుగు ముందుకు జరిగాను చూద్దామని.

కనపడటంలా అన్నది కాంతం.

నీముఖం అన్నాను నేను కోపంతో.

అవును, నెంబర్ టూ, మీ మొఖం అన్నది కాంతం వెనక్కు విరగబడి నవ్వుతూ——

ప్రాముఖ్య విషయం

వ్యాసరచకులంతా తమవ్యాసాల్ని బహుస్పష్టంగా పుట కొకప్రక్కచొప్పున నాల్గుపుటలకి మించకుండా వ్రాయాలి. మాచే నిరాకరింపబడిన వ్యాసాల్ని త్రిప్పి పంపజాలము. కావున వ్యాసరచకులు తమవ్యాసములయొక్క ప్రతి నొకొక్కదానిని తమ వద్ద యుంచుకొనవలెను.

☞ అనువాదములుగాని, అనుకరణములుగాని యామోదకరములు కావు. వ్యాసములన్నియు స్వాపోలకల్పితములై వుండాలి.